

MINDENNAP TÁNCOLOK

A tánciskolának olyan poros hangzása van. Idősödő urak és középkorú hölgyek között egy-egy csetlő-botló kezdő randizó. Nem olyan hely, ahol fiatalok jönnek össze egyetem vagy munka után csak azért, hogy táncoljanak. Holló András klubja pedig ilyen. De kezdjük az elejéről: szalagavatóra készülő fiamtól, aki meglehetősen szűken méri az efféle jelzőket – különösen, ha az illetőnek sem az autókhoz, sem a számítógépekhez nincs köze –, azt hallottam, hogy a tánctanár tök jó fej. Aztán a bálon azzal szembesültem, hogy az övök a legelegánsabb, leglátványosabb koreográfia, és a tanár egy kerekesszékes férfi. Így jutottam el a tánctanárhoz, akit egymásnak adnak a gimnáziumok – az interjú hetében éppen négy szombati szalagavatón van jelenése – és akiről feltételeztem, hogy szokva van a nem kertelő kérdésekhez...

Szöveg - Szám Kati / Kép - Páczai Tamás

♦ **Köze lehet a gyerekeknél elért sikernek ahhoz, hogy kerekesszékből tanít?**

– Köze van, de nem közvetlenül. A motorbaleset után nemcsak fizikai értelemben kezdtem másképp élni, hanem lelkiileg is. Előtte arról szólt a tánctanítás, hogy élveztem a talentumaimat, hogy az Isten vidámnak, jópofának, vagánynak teremtett. Nem gondoltam, hogy ez nemcsak azért van, hogy élvezzem, hanem a szolgálat eszköze is, hogy az élet értelme a hazatalálás, és nekem mint tanárnak az az egyetlen feladatom, hogy hazafelé igazítsam a gyerekeket. A tánc ehhez csak egy kommunikációs eszköz, éppúgy, mint például a matematika vagy a biológia.

– **Olyan gyerekek is vevők erre, akik nem egyházi iskolába járnak?**

– Sőt! Ki vannak éhezve rá, hogy ne csak arra kapjanak választ, mennyi kétszer kettő, hanem arra is, hogy miért és hogyan érdemes élni. Ez nem vallási kérdés, hanem boldogság és életforma kérdése.

– **Hogy lehet a táncon keresztül mindezt átadni?**

– Kulcskérdés például a férfi-nő szerep. Sok fiú nem meri vállalni a teremtő eredeti terve szerinti vezető szerepet. Félnak a döntéstől, a felelősségtől, az irányítástól. Szívesebben sodródnak, ez látszik a mozgásukon, a kommunikációjukon.

– **Azért, mert ma gyakran egy nő néha magasabb beosztásban van, esetenként jobban keres? Vagy nem látnak egyáltalán férfimintát, mert elváltak a szülők?**

– Nem a szerepeltolódásokkal van az alapvető probléma, hanem a válaszokkal. A férfi és női tudat egymástól való függetlenedése a gond, hogy nem egyenrangúan és egymást kiegészítve, meghatározva jelennek meg mintaként, ahogy az isteni tervben voltak.

– **Kimarad a mai fiatalok életéből a lelki, érzelmi tartalommal megtöltött mozgás is. Sem a képernyő előtt ülés, sem a konditerem nem kedvez ennek. De 18 évesen a középiskolások mégis belecsöppennek egy szalagavató erejéig. Hogy veszik az akadályt?**

– Sokan ilyenkor találkoznak azzal, hogy a kart meg lehet emelni egyenes könyökkel a fej fölé. A másik gond az, hogy borzasztóan sok gátlással küzdenek. A test is akkor tud szabadon mozogni, ha a lélek szabad. Ezek a srácok rengeteg görccsel küszködnek, látok olyan 17-18 éves gyerekeket, akik olyan szinten be vannak zárva, hogy erről beszélgetni sem lehet velük. Ilyenkor kevés a három hónap, hogy megnyissam őket, pedig 26 éve tanítok. El sem tudom képzelni, milyen emberi kapcsolataik lehetnek.

Másrészt szerintem a szalagavató mára már elvesztette régi fényét. Sokszor a kötelesség, a megfelelés terhe nehezedik rá, ezért nehéz lelkesedésre bírni a fiatalokat. Mindig elmondom a srácoknak, hogy ez nem a produkcióról szól. Arra ott lesz

az érettségi. A három hónap felkészülés a lényeg, hogy elfogadják, szeressék egymást, érzékenyek legyenek egymásra, megértsék a másikat. Ez nem könnyű! Arról szól, hogyan tudnak közösségben együttműködni. Ha mégis vizsgának tekintenénk, úgy fogalmazhatnánk, ha valaki kimarad a táncból a szalagavatón, akkor az az osztályközösség megbukott.

– **Sosem késő elkezdni?**

– Én 19 évesen kezdtem! Addig a lányok is megszóltak a bulikon, hogy rossz mozgásom van. Amikor leszereltem a katonaságtól, az unokahúgom vett rá, hogy menjek el a tánciskolába, mert kevés a fiú. Mondtam, hogy ha a többi unokatesót is beszervezi, elmegyek. Nem gondoltam, hogy mind a hetünket rávesz. Már az első órán éreztem, hogy ez nem az a bulikon való lötyögés, hanem egy csodálatos létforma. Azóta nem telt el nap, hogy ne táncoltam volna, a baleset óta – fejből.

– **Hogy szánta el magát arra, hogy kerekesszékből is tanítani fog?**

– A diákok egyfolytában nyaggattak, amíg két éven át kórházban voltam, nem telt el nap, hogy négyen-öten ne jöttek volna be. Beszélgettünk, voltak, akik otthon gyakoroltak, hívtak, biztattak. Ez maga volt a kegyelem.

– **Ha ennyire ragaszkodtak a tanárukhoz, mégiscsak adott nekik valamit a balesete előtt is.**

– Mindent, ami azelőtt volt, Pál apostollal együtt mondvá szemétnek tekintek, mert nem az eredeti célt szolgálta.

Vagy legalábbis ahhoz nekem nem volt közöm. A kórházban nagyon gyorsan megértettem, hogy nem babra megy a játék. Azt hiszem, ez hatott rájuk is. A baleset előtt olyan voltam, mint egy mágnes. Ha bementem egy táncterembe, a fiatalokat, mint egyes vasgolyókat magamhoz rántottam. Egész addig, amíg jelen voltam jó közösségben voltunk, de ma már tudom nem az a cél, hogy magamhoz, hanem a forráshoz vezessem őket.

– **Azt tudja, hogy a vasat át is lehet mágnesezni?**

– Tudom. Egy ideig. De nem én vagyok az összetartó erő. Magam is bemágnesezett vasgolyó vagyok.

– **Mindig sikerül?**

– Az visel meg, ha csak táncot tanítok, és nem tudok a gyerekek lelkéhez közel férkőzni. Az már nekem kevés. Kötöttek az eszközeim, kerekesszékből megpláne, és nem rajtam múlik, hogy elfogadnak-e, hogy megnyílnak-e. Ezért minden alkalommal imával készülök és el akarom fogadni a helyzetet akkor is, ha valami nem sikerül jól. Meglepő módon az én tánciskoláimban több a fiú, kitartóbbak és ragaszkodóbbak is, mint a lányok.

– **Melyik a kedvenc tánca?**

– Ha táncolhatnék, swingelnék és salsáznék. A salsában a határtalan gazdagság vonz, az improvizatív szabadság, hogy nincs benne semmi művi, mint a cha-cha-chában vagy a szambában, és abszolút helyén van benne a női-férfi szerep. A férfi hódol, a hölgy meg ebben lubickol. A swing pedig vidámság, pörgés, életenergia, humor.

– **A magyar emberhez milyen tánc illik?**

– Biztosan sokan hallanák szívesen, hogy csakis a magyar néptánc, de nem feltétlenül gondolom ezt. Pedig szeretem, táncoltam a néptáncot, bár nyilván nem ismerem mindet. A hagyományaink őrzését és tisztelését nagyon fontosnak tartom, de nem gondolom, hogy ez kellene legyen magyarságtudatunk mércéje. Egyáltalában nem baj, ha emellett a fiataljaink más kultúrák ajándékait is élvezik és azokban tudják jobban megélni a teljességet. ♦